

Один

ДЖОРДЖІЯ

Досить із мене покидьків.

Я офіційно з ними покінчила.

Відтепер і назавжди.

Я давала собі цю мовчазну обіцянку в машині, міцно стискаючи кермо та стежачи за дорогою попереду, поки з неба летіли сніжинки та розліталися по лобовому склу.

— Проклинаю землю, по якій ти ходиш, Дікото Сміт, — прошипіла я сама до себе.

Саме через нього я взагалі опинилася в цій ситуації, коли мені довелося брехати родині й позичати машину в нареченої брата.

Мій колишній опутив поняття «покидьок» на ще нижче дно.

Я була вдячна Лайлі за те, що та позичила мені свою машину, щоб я змогла поїхати на співбесіду, адже сьогодні в Бухті Коттонвуд було так холодно, що дупу можна відморозити, тож пішки йти зовсім не хотілося.

Я не розповіла родині правду про свою машину, бо знала, що мої брати й сестра скажуться, а батьки засмутяться. Тому поки що доведеться якось викручуватися.

Вирішила вичекати, сподіваючись, що цей дурнуватий телепень таки схаменеться і ніхто нічого не запідозрить.

Я залишила Дікоту в минулому й мала намір тримати його саме там, щойно поверну собі машину.

Сьогодні я починала все з чистого аркуша.

І була готова до цього.

Мама взяла мене на шопінг за новим вбранням для співбесіди. Це було подарунком на випускний, адже лише тиждень тому в мене відбулася церемонія вручення дипломів.

Цієї пори року місто здавалося особливо святковим. Я їхала вздовж Мейн-стріт, де на кожному ліхтарному стовпі були розвішані гірлянди, які тягнулися зигзагом над усією вулицею. Денне світло не передавало всієї їхньої краси. Учора ввечері я була в центрі міста, вечеряла з друзями, і все сяяло немов у зимовій казці. Бухта Коттонвуд була не лише моїм домом, а й містом, де я почувалася по-справжньому щасливою.

Кілька місяців тому видавництво «Ланкастер Прес» переїхало у велику триповерхову цегляну будівлю неподалік «Рейнольдсу» — ресторану мого брата. Я йшла на співбесіду на посаду особистої асистентки Меддокса Ланкастера, президента компанії.

Чула, що він грізний багатій, трохи гульвіса і віднедавна мешканець мого рідного міста. Як виявилось, він переніс бізнес з великого міста і придбав собі один із великих будинків, збудованих під ключ. Про це гомоніли всі. Самі знаєте, як воно буває з плітками в маленькому містечку. Так, про нього знали всі.

Особисто я не була певна, чи це правильний кар'єрний шлях для мене, проте мені потрібна була робота, зважаючи на те, що я тимчасово була безпритульною і ще й не мала машини.

Так, драматизувати я любила.

Певна річ, моя родина була зірковою, і я могла б позичити машину в батьків чи будь-кого зі своїх братів або се-

стри, та й, по суті, безпритульною не була, оскільки жила зі своїм братом Г'ю та його нареченою Лайлою. Однак я прагнула довести, що зможу впоратися сама. Бути наймолодшою з п'ятиох дітей, коли всі твої старші брати й сестра безумовні переможці по життю, — завдання не з легких. Особливо, коли ти ще не визначилася, чого взагалі хочеш від життя.

Отже, почнемо з головного.

Знайти роботу.

Винайняти власне житло.

Та повернути свою машину.

Я вже пройшла початковий етап відбору у відділі кадрів, який відбувався по зуму. Однак остаточне рішення мав ухвалити Меддокс Ланкастер.

Я заїхала за будівлю і перед виходом заглянула в дзеркало, нанісши на губи трішки рожевого блиску. Відчинила дверцята й вийшла надвір, шкодуючи, що не послухала маму й не вдягла колготки під спідницю. Я відмовилася, бо мені було достатньо цього зимового білого костюма зі спідницею-олівцем та піджаком на золотих гудзиках. Образ мені подобався, але я все одно прагла зберегти свій молодіжний вигляд. Зрештою, мені було всього двадцять два роки. Тому я й поєднала костюм із бежевими ботильйонами на підборах, які Лайла назвала «премилими», хоч мама наполягала на нюдових туфлях.

Послухайте, я ж подавалася на посаду особистої асистентки, а не ракетобудівниці. Та й цей наряд і так був уже надто формальним, як на мій смак. Тому ботильйони та всі ці браслети на зап'ястках робили його більше моїм.

Я б назвала свій образ стилем бізнеследі з гіпстерськими нотками.

Відчинивши двері офісу, я одразу ж упізнала жінку за столом.

— Привіт, Вірджиніє. Не знала, що ти тут працюєш.

Вона звела погляд, і широка усмішка миттєво осяяла її обличчя.

— О, Джорджіє! Я була в захваті, коли побачила тебе в календарі. Працюю тут, відколи ці двері відчинилися. Сподіваюся, ти отримаєш роботу, бо атмосфера тут трішки напружена, — прошепотіла вона. — Якщо ти розумієш, що я маю на увазі.

Лобі було досить величним: два чорні шкіряні дивани, а на стінах обрамлені обкладинки книг. Простору підлогу вкривав сірий пофарбований бетон, а за рецепцією від підлоги до самої стелі тягнулася відкрита цегляна стіна.

— Справді? Багато людей переїхало сюди з міста разом із компанією? Чи співробітники здебільшого новенькі?

— О, це добряче поєднання того й іншого. Але, на щастя для мене, офіс-менеджер не захотів переїжджати сюди з міста. — Вона роззирнулася навколо, щоб переконатися, що ніхто не підслуховує, а потім прикрила рот руками й голосно прошепотіла: — Той здоровань може бути трохи грізним. Відколи відчинилися двері цього офісу, він уже змінив трьох особистих асистенток. Мабуть, працювати з ним не солодко. Але я проходила співбесіду з тим чоловіком, і... ух, — сказала вона, обмахуючи лице. — Він красунчик. Трохи лячний, і я ще ні разу не бачила, щоб він усміхався, але якщо добре виконуватимеш свою роботу, він дасть тобі спокій. Його цікавить лише робота. До речі, наразі він проводить співбесіду з Джої Бернс на ту саму посаду, на яку претендуєш ти.

Любити Бухту Коттонвуд варто хоча б за те, що можна довідатися про всі подробиці за лічені хвилини.

— Джої Бернс? — перепитала я. Я виросла разом із цим хлопцем і часто називала його Магічний Дракон Пих. Він був скейтером, який постійно кутив травку.

— Єдиний і неповторний.

— Навіщо йому робота асистентом президента видавництва? — Я перекинула через її високий стіл, заглядаючи за декоративну цегляну стіну й роздивляючись метушню довкола. В офісі панувала дуже крута атмосфера. Скляні стіни від підлоги до стелі обрамляли окремі робочі місця, у кожному з яких був стіл та декілька полиць. Уздовж бічної стіни тягнулися залізні сходи, що вели на другий поверх.

— Ходять чутки, що Джої винен у тій пожежі в будинку його батьків, що сталася минулого місяця. Подейкують, дехто був надто накуреним, щоб потушити свій косячок чи як там ви, дітки, зараз називаєте цигарку з марихуаною. — Вона презирливо похитала головою, а я ледь стримувалася, щоб не засміятися. Вірджинії було трохи за шістдесят, вона завжди носила яскравий одяг та коротко підстригала волосся, демонструючи великі сережки-кілця. — Батьки вигнали його з будинку, тепер він живе в брата, тож, думаю, пора йому надягати дорослі штани та влаштовуватися на роботу.

— Хтось ще подавався на цю посаду? — спитала я, піднявши голову та помітивши ноги, що спускаються сходами. Одна пара була у «вансах» і темних вузьких джинсах, а за ними — ще одна, у чорних лоферах і класичних штанах, що закінчувалися біля щиколоток, відкриваючи шматочки дорогих шкарпеток.

Я була впевнена, що зможу обійти Джої в боротьбі за цю посаду. Той, найімовірніше, почав співбесіду зі звернення «чуваче». У хлопця було хронічне почервоніння очей, а його улюбленими словами завжди були «вою» і «чувак».

— Ще Алісія Роджерс подавалася. Вона приходила вчора. Але та жінка досі поводить себе так, наче в неї в дупі палиця. Молюся, щоб вона тебе не обійшла.

Дві пари ніг далі спускалися. Голова Джої вже виднілася над сходами, але той інший чоловік, певно, був вищий зростом, бо я досі бачила лише його ноги й тулуб.

Обернувшись до Вірджинії, я простогнала.

— Та жінка викликала на мене поліцію за гру в «Дзвони й тікай», коли я ще вчилася у старшій школі. У неї вічно стервезна фізіономія, а ті її заморожені нерухомі брови реально мене лякають.

Знаєте, буває вдалий ботокс, однак буває й такий, у якому щось пішло не за планом. Так-от, Алісія була прикладом саме другого.

— Пам'ятаю той скандал з арештом. Проте Багз недовго протримав тебе у відділку, правда ж?

Я захихотіла. Макс Багстер, також відомий як Багз, ходив до школи з моїм старшим братом Кейджем. Того разу він повіз мене у своїй патрульній машині за морозивом, і ми аж за животи хапалися від реготу з жінки, яка викликала поліцію через те, що якийсь підліток подзвонив у її двері та втік.

— Ні. І від однієї згадки про це мені хочеться сьогодні знову подзвонити їй у двері та втекти, — відказала я.

— Зателефонуй мені, якщо надумаєш. Можливо, я вже й стара, але з радістю сяду за кермо твоєї машини для втечі.

Я затулила рота, щоб не розреготатися на весь офіс. Я обожнювала Вірджинію Гоксон. Вона жила поблизу моїх батьків і завжди була, м'яко кажучи, харизматичною персонажкою.

Проте мій сміх одразу обірвався, щойно два чоловіки нарешті спустилися на перший поверх та попрямували в моєму напрямку.

І, святі небеса, який же гарячий був той президент. Цей чоловік був... чимось неймовірним.

У мене пересохло в роті, коли я побачила його, поки той крокував поруч із Джої, який тримав під пахвою скейт.

Від Меддокса Ланкастера неможливо було відірвати погляду. Зростом він був приблизно, як мої брати, а всі вони досить високі. Припускаю, добрячий метр дев'яносто заввишки. Його карі очі зловили мій погляд.

Темні.

Глибокі.

Загадкові.

У нього було темне волосся, вкладене так, наче до цього не доклали жодних зусиль. Чітко окреслена щелепа, широкі плечі, та він не мав задоволеного вигляду, коли підійшов до столу.

— Ого, чуваче. Це ж Джорджія Рейнольдс, — сказав Джої, широко всміхнувшись.

— Привіт, Джої. Як справи?

— Ну, мене щойно насварили за те, що я прийшов на співбесіду обдובбаний, та й таке. Але я дійсно обдובбаний, та й таке. — Він підморгнув мені й закинув голову назад, регочучи. — Проте не думаю, що бос був приємно вражений. Дайте вгадаю: цю роботу я не отримав, еге ж?

Він повернувся до чоловіка поруч, який аж зовсім не намагався приховати роздратування, і Вірджинія зайшлася реготом. Я щосили прикусила нижню губу, щоб не розсміятися, коли погляд Босмена зустрівся з моїм.

— Можна впевнено сказати, що ти, Джої, не повернешся, — відповів той низьким голосом, у якому не було й натяку на гумор. — А ви, мабуть, міс Рейнольдс.

Я кивнула й не встигла простягнути йому руку, як він рывкнув мені:

— Я Меддокс Ланкастер. Ходіть за мною.

Виричавши очі, я востаннє переглянулася із Вірджинією, швидко помахала Джої та пішла за чоловіком сходами